

Sygn. akt III AUa 822/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Jacek Chaciński

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2022 r. w Lublinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania M. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 31 sierpnia 2021 r. sygn. akt IV U 345/21

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 822/21

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2021 r. Sad okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie M. M. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 5 lutego 2021 r. zawieszającej wypłatę emerytury,

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

Decyzją z 2 lutego 2021r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. po rozpatrzeniu wniosku M. M. (1) z 20 stycznia 2021r. przeliczył emeryturę od (...), tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury i określił wysokość tej emerytury na kwotę 4 765,23 zł, przy czym zawiesił wypłatę tego świadczenia z uwagi na to, że M. M. (1) był uprawniony do świadczenia wypłacanego przez (...). (decyzja z 5.02.2021r. znak: (...) w aktach emerytalnych za wnioskiem z 20.11.2020r.)

M. M. (1) urodził się (...) W okresie od (...) do (...) pełnił zawodową służbę wojskową. Decyzją z dnia 6 czerwca 1997r. (...) przyznało mu prawo do emerytury wojskowej od (...). Do wysługi emerytalnej zaliczono ubezpieczonemu okres służby wojskowej, gdyż przed rozpoczęciem służby wojskowej ubezpieczony nie był zatrudniony. Łącznie wymiar emerytury wyniósł wówczas 70,12 % podstawy wymiaru. Po zakończeniu służby wojskowej M. M. (1) był zatrudniony:

- w (...) S. A. w W. od 21 lipca 1997r. do 31 października 1999r.;
- w (...) (...) Sp. z o. o. w W. od 2 listopada 1999r. do 31 grudnia 2002r.;
- w (...) Sp. z o. o. w W. od 1 stycznia 2003r. do 14 września 2020r.

Na wniosek M. M. (1) do wysługi emerytalnej, od której uzależniona była wysokość emerytury wojskowej, zaliczono ubezpieczonemu następujące okresy zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej:

- od 21 lipca 1997r. do 31 grudnia 1998r.;
- od 2 listopada 1999r. do 21 maja 2006r.;
- od 3 czerwca 2006r. do 30 listopada 2006r.

Po doliczeniu w/w okresów wysługa emerytalna wyniosła ponad 35 lat (w tym ponad 26 lat służby wojskowej, które było równoznaczne z uzyskaniem emerytury odpowiadającej 70,12 % podstawy wymiaru i ponad 9 lat zatrudnienia po służbie wojskowej co dawało dodatkowe 11,7 %, przy czym mogło być uwzględnione tylko 4,88 %, bo maksymalnie emerytura wynosiła 75 % podstawy wymiaru), co dało ubezpieczonemu uprawnienie do emerytury wojskowej w najwyższej wysokości, tj. odpowiadającej 75 % podstawy wymiaru. Po ostatniej waloryzacji dokonanej decyzją z 5 marca 2020r. M. M. (1) pobiera z (...) emeryturę w wysokości 4 444,18 zł.

W dniu 20 listopada 2020r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wpłynął wniosek M. M. (1) o przyznanie mu emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Decyzją z 23 grudnia 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał M. M. (1) emeryturę od (...), tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku, której wysokość wynosiła 4 709,43 zł. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował ubezpieczonego, że emerytura ustalona wskazaną decyzją została zawieszona z uwagi na pobieranie emerytury wojskowej. Jednocześnie ubezpieczony został poinformowany, że ma możliwość wyboru świadczenia, które ma być mu wypłacane, tj. czy nadal chce otrzymywać emeryturę wojskową, czy chce, aby rozpoczęto mu wypłatę emerytury powszechnej. M. M. (1) nie zgłosił wniosku o wypłatę emerytury powszechnej, dlatego nadal wypłacana była mu emerytura wojskowa, chociaż emerytura z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych była wyższa. W dniu 20 stycznia 2021r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie mu emerytury powszechnej. Organ rentowy decyzją z dnia 5 lutego 2021r. przeliczył ubezpieczonemu emeryturę i poinformował, że świadczenie to zostało zawieszona z uwagi na pobieranie przez ubezpieczonego emerytury wojskowej. Wskazana decyzja została zaskarżona przez M. M. (1).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie następujących dowodów: odpis decyzji (...) z 6.06.1997r. k. 41-45, odpis decyzji (...) z 5.03.2020r. k. 13-14, odpis świadectw pracy k. 15-18, odpis decyzji z 5.02.2021r. znak: (...)k. 19-22 [oryginał w aktach ZUS], odpis decyzji z 2.02.2021r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z załącznikami k. 23-26 [oryginał w aktach ZUS], informacja z (...) z 28.06.2021r. k. 39, zeznania M. M. (1) nagranie z 24.08.2021r. protokół skrócony k. 46v i nagranie z 16.06.2021r. protokół skrócony k. 36-36v, dokumentów z akt ZUS, w szczególności: wniosku z 20.11.2020r., pisma (...) z 3.12.2020r., decyzji z 23.12.2020r. znak: (...), wniosku o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego z 20.01.2021r., odpisów księżeczki wojskowej seria (...), decyzji z 5.02.2021r. znak: (...)). Wszystkie wskazane dowody Sąd zaliczył w poczet wiarygodnego materiału dowodowego. Dowody z dokumentów nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Zeznania ubezpieczonego Sąd ocenił pozytywnie, gdyż znajdowały one w pełni odzwierciedlenie w treści zebranych w sprawie dokumentów.

W ocenie Sądu I instancji odwołanie M. M. (1) nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na treść art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. z 2020r. poz. 53 ze zm.). Zgodnie ze wskazanym przepisem w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego, przy czym zasada ta ma również zastosowanie (z uwzględnieniem art. 96 powołanej ustawy), w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o

których mowa w art. 2 ust. 2 (w tym żołnierzy zawodowych), z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Sąd Najwyższy w powołanym przez ubezpieczonego wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. I UK 426/17 (OSNP 2019/9/114, OSP 2020/6/52 LEX nr 2610283) wyjaśnił szczegółowo kiedy ma zastosowanie wyjątek od zasady wypłacania jednego świadczenia określonej w art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. z 2020r. poz. 53 ze zm.). O zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczania emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej, jak początkowo przyjmowano (por. wyrok SA w Białymstoku z 29.06.2020r. sygn. akt III AUa 1019/19 LEX nr 3063811, OSA 2020/8/57-71, wyrok SA w Lublinie z 30.03.2021r. sygn. akt III AUa 988/20 LEX nr 3164391, wyrok SA w Warszawie z 17.05.2021r. sygn. akt III AUa 362/21 LEX nr 3197249). Sąd podniósł, że bezspornym jest, iż M. M. (1) miał doliczony „cywilny” staż emerytalny do wysługi emerytalnej, od której uzależniony był wymiar pobieranej przez niego emerytury wojskowej. Fakt ten został przyznany przez ubezpieczonego (zeznania M. M. (1) nagranie z 24.08.2021r. protokół skrócony k. 46v i nagranie z 16.06.2021r. protokół skrócony k. 36-36v), jak również wynikał z informacji udzielonej przez (...). Dlatego w przypadku tego ubezpieczonego nie zachodzą przesłanki do zastosowania wyjątku od zasady wypłaty uprawnionemu tylko jednego ze zbiegających się świadczeń emerytalnych. W związku z tym odwołanie M. M. (1) podlegało oddaleniu.

Sąd wskazał, że bezpodstawny był zarzut ubezpieczonego podniesiony w odwołaniu, że organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję naruszył konstytucyjną zasadę wyrażoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd przywołał treść uzasadnienia wyroku SN z dnia 24 stycznia 2019r. sygn. I UK 426/17. Sąd najwyższy wskazał, że oczywistym jest, iż ze wskazanego przepisu wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej kategorii. Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowania zarówno dyskryminującego, jak i faworyzującego. Jednakże podkreślenia wymaga, że zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium różnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (możliwość pobierania dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to niemożność uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu "cywilnego" stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relevantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., tj. ci, którzy nie mogli do wysługi emerytury wojskowej doliczyć jakiegokolwiek okresu stażu „cywilnego”. Sąd Najwyższy zaznaczył również należy, że zasada wzajemności składki i prawa do świadczenia nigdy w polskim systemie ubezpieczenia społecznego nie była pojmowana w sposób absolutny. Wynika to z podstawowych założeń systemu ubezpieczeń społecznych, kierującego się nie tylko zasadą wzajemności składki i świadczeń, ale również zasadą solidaryzmu społecznego oraz powszechności i względnej jednolitości kryteriów przyznawania świadczeń i określania ich wysokości. Brak prostej zależności między prawem do świadczeń i ich wysokością a okresem opłacania i rozmiarem składki nie zawsze oznacza niekonstytucyjność konkretnej regulacji. Jeżeli emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu "cywilnej" wysługi emerytalnej, to oznacza, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie ubezpieczenia społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści,

jaką przynosi zwiększenie emerytury. Do istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego wynikającego z art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej należy zapewnienie środków utrzymania w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego, a także w razie pozostawania bez pracy bez własnej woli. Istotą prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego Trybunał Konstytucyjny zdefiniował jako obowiązek zagwarantowania minimum poziomu świadczeń osobom, które osiągnęły wiek emerytalny i zaprzestały w związku z tym aktywności zawodowej (vide wyrok TK z 7.02.2006 r., sygn. SK 45/04, OTK-A 2006 Nr 2, poz. 15). Ustawodawca musi więc zadbać w pierwszej kolejności o to, aby świadczenia w ramach systemu zabezpieczenia społecznego zapewniały odpowiednie minimum środków utrzymania w sytuacjach określonych w osobom, które nie są w stanie utrzymywać się samodzielnie, temu zaś służy zapewnienie optymalnej alokacji ograniczonego zasobu środków finansowych na realizację celów systemu zabezpieczenia społecznego. Ten aspekt oznacza, że ustawodawca nie ma konstytucyjnego obowiązku umożliwienia kumulacji świadczeń rentowych i emerytalnych z różnych tytułów (vide uzasadnienie wyroku TK z dnia 31.01.2006r., K 23/03, OTK-A 2006 Nr 1, poz. 8), zwłaszcza w przypadku, gdy pobieranie tylko jednego z nich pozwala nie tylko na zabezpieczenie podstawowych potrzeb, ale ten standard znacznie przewyższa.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, na podstawie powołanych przepisów i art.477¹⁴ § 1 kpc Sąd oddalił odwołanie M. M. (1) od decyzji z 5 lutego 2021r. znak (...) wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S..

Z wyrokiem tym nie zgodził się wnioskodawca. Wniósł apelację. Wskazał, że:

- została naruszona konstytucyjna zasada równości wyrażona w art.32 ust.1 Konstytucji, z której wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy(kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących;

- dzielenie żołnierzy zawodowych na tych, którzy rozpoczęli służbę po 1 stycznia 1999 r i mogących otrzymywać dwie emerytury z (...) i ZUS i tych którzy tę służbę pełnili przed 1 stycznia 1999 r. i nie mogą otrzymywać dwóch emerytur jest rozwiązaniem niesprawiedliwym nie przystającym w państwie demokratycznym;

Kwota składek na ubezpieczenie emerytalne zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury nie może mieć wpływu na wypłacanie drugiej emerytury. Składki te odprowadzane systematycznie przez pracodawców uszczuplały wynagrodzenie przez 24 lata;

- brak pozytywnej decyzji w przedmiocie wypłaty drugiej emerytury powoduje, że wnioskodawca czuje się okradziony z kwoty stanowiącej wysokość składek, co wzbudza u niego uczucie braku zaufania do państwa i jego instytucji.

Mając powyższe na względzie wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości w taki sposób ,aby ZUS podjął wypłatę emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna

Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Stosownie zaś do art.95 ust.2 tej ustawy przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego

Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W myśl art. 7 ustawy zaopatrzeniowej W razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Przepis art.15a ustawy z 18 lutego 1994 r. stanowi, że emerytura dla żołnierza, który został powołany do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby wojskowej i wzrasta według zasad określonych w art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a-5. Zgodnie zatem z literalnym brzmieniem w/w przepisów wyjątek wskazany w art.95 ust 2 ustawy emerytalnej ma zastosowanie wobec żołnierza, który po raz pierwszy został powołany do służby wojskowej po 1 stycznia 1999 r. Przyznać należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. dokonał rozszerzającej wykładni tego przepisu. W uzasadnieniu wskazał, że „użyte w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza, odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego”. Od powyższej wykładni Sąd Najwyższy jednak odstąpił. Zgodnie z uchwałą 7 sędziów SN z dnia 15 grudnia 2021 r III UZP 7/21 **ubezpiezonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz. U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.)**.

Zgodnie z regułami wykładni w myśl których regulacji mających charakter wyjątku nie należy interpretować rozszerzająco, treść przepisu art.95 ust.2 ustawy emerytalnej należy wyklądać ściśle stosownie do jego językowego brzmienia. Taka wykładnia ma zarazem umocowanie w regułach systemowych jak i aksjologicznych polskiego systemu emerytalnego.

Wskazać należy, że przepisy składające się na polski system emerytalny nie przyjmują zasady pełnej ekwiwalentności świadczenia emerytalnego i wpłaconych składek na ubezpieczenie społeczne. Zarazem w odniesieniu do określonych grup świadczeniobiorców przepisy ustaw emerytalnych określają szczególnie, korzystny sposób obliczania świadczenia emerytalnego uwzględniający jako podstawę wymiaru ostatnio pobierane wynagrodzenie przed przejściem na emeryturę i krótszy staż emerytalny. Tak jest właśnie w przypadku wnioskodawcy uprawnionego do emerytury wojskowej.

Zgodnie z treścią art. 5 ust.1 ustawy zaopatrzeniowej podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 oraz art. 32b. Stosownie do art. 12 w/w ustawy emerytura wojskowa przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który w dniu zwolnienia z tej służby posiada 15 lat służby wojskowej w Wojsku Polskim, z zastrzeżeniem art. 12a, z wyjątkiem żołnierza, który ma ustalone prawo do emerytury określonej w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obliczonej z uwzględnieniem okresów służby wojskowej w Wojsku Polskim i okresów równorzędnych z tą służbą. W myśl zaś art. 15 ust.1 ustawy emerytura dla

żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby wojskowej i wzrasta, z zastrzeżeniem ust. 1a, o:

- 1) 2,6% podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby;
- 2) 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych poprzedzających służbę, nie więcej jednak niż za trzy lata tych okresów;
- 3) 1,3% podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych ponad trzyletni okres składkowy, o których mowa w pkt 2;
- 4) 0,7% podstawy wymiaru - za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę

Przy uwzględnieniu tych zasad wnioskodawcy - jak wynika z decyzji z 5 marca 2020 r. dotyczącej waloryzacji emerytury wojskowej - przysługuje wysokie świadczenie emerytalne w kwocie 4444,18 zł brutto.

Podkreślenia wymaga, że- mając na uwadze brzmienie art.95 ust.1 ustawy emerytalnej i art.7 ustawy zaopatrzeniowej - w polskim systemie zabezpieczenia społecznego zasadą jest wypłata jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez ubezpieczonego), jeżeli ma miejsce zbieg prawa do różnych świadczeń z systemu zabezpieczenia społecznego (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/11, OSNP 2013/7-8/91; z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13, czy wyrok tego Sądu z dnia 18 kwietnia 2018 r., II UK 62/17, OSNP 2018/12/162).

Konstytucyjna zasada równości polega na równym traktowaniu wszystkich podmiotów (adresatów norm prawnych) charakteryzujących się jednakową cechą wspólną, bez różnicowań dyskryminujących i faworyzujących. Dopuszczalne - a niekiedy konieczne - jest natomiast odmienne traktowanie przez prawo różnych podmiotów, które owej cechy wspólnej nie mają (zob. m.in. wyroki z: 12 kwietnia 2011 r., sygn. SK 62/08, OTK ZU nr (...), poz. 22; 4 czerwca 2013 r., sygn. SK 49/12, OTK ZU nr (...), poz. 56).

W sprawie niniejszej nie może być mowy o naruszeniu zasady równości wyrażonej w art.32 Konstytucji, gdyż wnioskodawca w porównaniu do innych świadczeniobiorców nie znajduje się w takiej samej sytuacji.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 grudnia 2020 (SK 9/16) z uwagi na różnice między systemem zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy a powszechnym systemem ubezpieczeń społecznych, wyrażające się nie tylko sposobem finansowania, ale także odmiennymi przesłankami nabywania prawa do świadczeń i ustalania ich wysokości, nie jest możliwe automatyczne stosowanie zasady równości względem podmiotów realizujących swoje uprawnienia rentowe w ramach tych dwóch odrębnych systemów.

Wnioskodawca bowiem, choć tak jak inni świadczeniobiorcy z powszechnego systemu ubezpieczeń osiągnął wiek emerytalny i jest uprawniony do emerytury z FUS to jednak uzyskuje wysokie świadczenie emerytalne z systemu zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy, na które złożyli się wszyscy świadczeniobiorcy Wyrażona w art.18 uust.1 ustawy zaopatrzeniowej zasada, że wysokość emerytury nie może przekroczyć 75% podstawy wymiaru jest wyrazem stanowiska ustawodawcy, że winien istnieć pewien maksymalny pułap wysokości świadczenia emerytalnego motywowany zasadą solidaryzmu, możliwościami budżetu państwa i naturalnie mniejszymi potrzebami osób, które zgromadziły już pewien kapitał, mających za sobą życie zawodowe.

W świetle ogólnych powyższych reguł nie ma usprawiedliwienia prawnego ale i aksjologicznego oczekiwanie wnioskodawcy, że z tytułu zatrudnienia po zakończeniu służby wojskowej będzie miał on jeszcze wypłacane dodatkowe świadczenie emerytalne.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie srt.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.